

עמ"ת 61893/07/18 - צבי בנימין נגד מדינת ישראל

בית משפט המחוזי בירושלים

29 יולי 2018

בפני כב' השופט ארנון דראל

עמ"ת 61893-07-18 בנימין נ' מדינת ישראל

בעניין: צבי בנימין

ע"י עו"ד גדי טל

העורר

נגד

מדינת ישראל

ע"י עו"ד דניאל ליכט,

משטרת ישראל, יחידת תביעות מחוז ירושלים

המשיבה

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט מ' כדורי, סגן נשיא) בגדרה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), והטרדת עד - לפי סעיף 249 לחוק העונשין. לפי המתואר בכתב האישום ב- 18.7.18 בסמוך לשעה 21:44 בירושלים איים העורר על אריאל מושיקה (להלן: **המתלונן**). המתלונן שימש כעד תביעה במשפטו של העורר בת.פ. 44041-11-15. באותו יום נגזר דינו של העורר באותו הליך והוא התקשר אל המתלונן ואמר לו את הדברים הבאים: "יבן זונה, אתה עד תביעה שלי, אני אזיין אותך... אתה הולך לחגוג בשוק, אתה עד תביעה בתיק שלי, אני מסיים סידורים ואני מגיע לזיין אותך, אני אראה לך מה זה, אחר כך אני אזיין אותך. אני אשחט אותך ליד הילדים שלך, אני אפתח אותך מלמעלה עד למטה".

לצד כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים. לטענתה קיימות ראיות טובות לכאורה להוכחת אשמתו וקמה עילת מעצר של מסוכנות. עילה זו נשענת מדברי האיום ומעברו הפלילי של העורר, שכולל 8 הרשעות קודמות בעבירות שונות. עוד ציינה המשיבה כי העורר הורשע אך לאחרונה, באותו הליך שבו נגזר דינו למאסר למשך 4 שנים ו- 8 חודשים גם בעבירת איומים. ביצוע העבירות נעשה בעוד העורר ממתין למועד ההתייצבות לריצוי עונשו.

בא כוח העורר (שאינו מי שמייצג אותו בערר) חלק בעת הדיון בבית משפט קמא על קיומן של ראיות לכאורה ולחלופין טען לכרסום בהן. בנוסף חלק על קיום עילת מעצר. בית משפט קמא ציין בהחלטתו כי התשתית הראייתית נסמכת על

הודעות המתלונן מ- 18.7.18 ומ- 22.7.18 ומצא לה חיזוקים בהודעת הטקסט שהוחלפו בין המתלונן ובין המשיב. חיזוק אחר מצא בית משפט קמא בהודעת העורר המאשר כי הוא זה שיצר קשר טלפוני עם המתלונן. בית משפט קמא היה ער לכך שהמתלונן ביקש לבטל את התלונה וכן התייחס לטענות ההגנה בדבר חוסר אמינותו של המתלונן אך לא מצא "פרכה ממשית וגלויה של גרסתו". עוד ציין בית המשפט כי יש לראות במתלונן עד, אף אם בסופו של דבר הודעתו הוגשה ללא חקירתו בבית המשפט. על יסוד כל אלה מסקנת בית משפט קמא הייתה כי קיימות ראיות לכאורה.

מכאן פנה בית משפט קמא לבחינת עילת המעצר. בית המשפט עמד על כך שמדובר באיומים חריפים ומשמעותיים שהופנו כלפי מי שהיה עד בהליך משפטי. עברו הפלילי של העורר כולל הרשעות קודמות, לרבות בעבירת איומים ואת המעשה הנוכחי ביצע באותו היום שבו נגזר דינו למאסר לפרק זמן לא קצר. בית המשפט הגיע למסקנה כי "בכך הוכיח המשיב כי הוא לא נרתע מהליכים משפטיים, ואף אין בגזר דין כבד ומשמעותי שהוטל עליו כדי להמריץ אותו להימנע מלשוב ולבצע עבירת איומים". בית המשפט הטעים כי "לא נדרש להמתין עד שהמשיב יממש איזה מאימיו", ולא מצא כי תסכון חלופת מעצר.

בא כוח העורר טוען כי בית המשפט טעה בהערכת הראיות וכי יצא מנקודת הנחה כי אין לפקפק בגרסת המתלונן. הוא פרט שהאירוע אינו חד ממדי אלא מורכב, ובבסיסו שיחה בין העורר לבין המתלונן, על רקע תסכול מצד העורר על שהורשע ועל העונש שהושת עליו, ותרעומת מצדו על המתלונן שמסתובב בשוק ומביע שמחה על ההרשעה ועל גזר הדין. בא כוח העורר הצביע על כך כי ההליך הסתיים ועל כן לא היה כל משמעות להיותו של המתלונן עד תביעה, וכי המתלונן הוא שהיה דומיננטי בחילופי הדברים ולא העורר. על רקע זה תהה בא כוח העורר מדוע הוגש כתב האישום רק נגד העורר ומדוע נתפסה המשיבה לאותם ביטויים של כעס מצדו, כאשר ברי מעיון בתמונה הכוללת כי מדובר בחילופי דברים הדדיים. עוד הפנה בא כוח העורר למחדלי חקירה שונים ובהם אי גביית עדות מאשתו של המתלונן, מפער בגרסאות המתלונן באשר למקום הימצאותו, וכן מכך שעולה לכאורה כי הודעת הוואטס אפ האחרונה נעשתה בעת שהמתלונן היה כבר בתוך משרדי הימ"ר. בא כוח העורר אף התייחס לאי עריכתו של עימות.

לדידו של בא כוח העורר אין נשקפת מהעורר מסוכנות והצגתו כמי שנוהג לאיים אינה נכונה. הוא ציין כי למרות העבר הפלילי נשא בעבר שני עונשי מאסר קצרים וכי הוא מעוניין כעת לערער על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בהליך האחר ובדעתו לבקש את עיכוב ביצוע עונש המאסר. לטענתו אין עילת מעצר ולמצער עוצמתה של זו קלה יחסית והיא מצדיקה את שחרורו.

המשיבה מבקשת לקיים את החלטת בית משפט קמא מטעמיה. היא נסמכת על הודעות המתלונן, ועל התיאורים שנתן לשיחות בין השניים. עוד הצביעה המשיבה על ההתייחסות שניתנה לעורר בגזר הדין.

אציין כי במהלך הדיון הפניתי את הצדדים להליך קודם שהתנהל נגד העורר, והובא לידיעתי מדיונים שקיימתי בשאלת מעצרו בהליך שבו הורשע לאחרונה. המדובר בת"פ 67108-01-17, בגדרו הורשע העורר בקשירת קשר לביצוע עוון, כאשר העוון בו מדובר עניינו היה פגיעה ברכושו של עד אחר באותו משפט. הפגיעה עצמה בוצעה בידי הנאשמים האחרים באותו תיק שאחד מהם הוא אחיו.

לאחר שעיינתי בחומר החקירה ובחנתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. בחינתן של ההודעות שבתיק החקירה (שלוש הודעות שמסר המתלונן והודעת המשיב) מבססת בצורה מספקת את קיומן של ראיות לכאורה. הדברים המיוחסים לעורר אכן נאמרו וגם נימת הדברים כפי שניתן להתרשם ממנה מתוך הכתובים היא כשל איום. אני נכון לקבל את טענת בא כוח העורר כי התפתחה בין השניים דינמיקה של שיחה וכי יתכן וחילופי הדברים נעשו מתוך כעס ותסכול, ואולם אין בכך כדי להקהות את משמעותם הפלילית לכאורה של הדברים, ואת התקיימותן של יסודות העבירות. איני סבור כי עוצמתה של התשתית הראייתית צומצמה ועמדתו של בית משפט קמא מקובלת עלי במלואה. בחנתי אף את מחדלי החקירה הנטענים ולא מצאתי כי אף אם התקיימו יש בהם כדי לפגום במשקל המלא של הראיות לצורך השלב הנוכחי.

מכאן לעילת המעצר. אכן, עבירות איומים והטרדת עד אינן מבססות בהכרח עילת מעצר של מסוכנות, אלא שבמקרה זה, כפי שציין בית משפט קמא, יש לתת את הדעת לזהותו של המאיים והמטריד. לעורר עבר פלילי רלוונטי ומהזמן האחרון. רק עתה הורשע גם בעבירת איומים לצד עבירות נוספות ולפני כשנה ושלושה חודשים הורשע בעבירה של קשירת קשר לביצוע עוון, שעניינה פגיעה ברכושו של עד אחר באותו משפט עצמו. העורר לא נרתע מאיומים ומהפחדה אפילו כעת, בעודו ממתיך להתייצבותו למאסר, בגין גזר דין חמור שהוטל עליו.

בגזר הדין שניתן בת.פ. (י"ם) 44041-11-15 ביום בו בוצעו העבירות מושא הערר כתב כב' השופט א' רון בעניינו של העורר את הדברים הבאים:

"לחובת נאשם זה הרשעות קודמות, וכמפורט לעיל, עולה מספרן של אלה שברישום הפלילי של כל אחד מבין האחרים. אף ריצה הוא כבר מספר עונשי מאסר, אמנם לא קיצוניים בהיקפם. לחובתו גם מאסר מותנה המתייחס לעבירות אלימות, שאורכו כאמור ששה חודשים. בולט, שניתן גזר הדין באוקטובר 2014, פחות משנה קודם לביצוע העבירות העיקריות בתיק זה. לשון אחר: הגם שלחובתו עבירות איומים אחדות, והגם שהורשע בגין עבירות אלימות בשלהי 2014, חזר הוא ואיים עתה שוב." (עמ' 22).

במצב הדברים האמור, עמדת בית משפט קמא כי לא תסכון חלופה למעצרו אף היא מתבקשת מאליה.

לא נעלם מעיני המסמך הרפואי בעניינו של העורר. יש לקוות כי יימצא מענה הולם להמשך הטיפול בשיניו במסגרת מרפאות שב"ס.

על יסוד כל האמור אני דוחה את הערר.

המזכירות תעביר לבאי כוח הצדדים את ההחלטה (בהסכמתם).

תיק החקירה נמסר למזכירות. יחידת התביעות תדאג לאסוף אותו.

ניתנה היום, י"ז אב תשע"ח, 29 יולי 2018, בהעדר הצדדים.